Р Е Ш Е Н И Е
№ 3295

гр. София, 16.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова
ЧЛЕНОВЕ: Юлия Раева
Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2104** по описа за **2014** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 5815 от 27.02.2014 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Едноличен търговец (ЕТ) „А. – Г. П.”, вписан в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Съдебно решение без номер от 09.01.2014 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 108 състав по нахд № 12756 по описа за 2013 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление № 22-2205911 от 10.05.2013 г. (НП), издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ.

В касационната жалба се навежда довод за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради нарушение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Касаторът оспорва преценката, направена от районния съдия относно неприложимостта на чл. 28 ЗАНН към спорната хипотеза. Поддържа, че изводите му,

направени въз основа на преценка на доказателствата, са необосновани, като по този начин според него съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила Тъй като необосноваността не е касационно основание по чл. 348 НПК съдът не следва да разглежда последния довод. По изложените съображения моли отмяната на обжалваното съдебното решение и постановяването на друго, с което спорното НП да бъде отменено.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът [фирма] поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда" – С., чрез процесуалния си представител юрк. З., оспорва жалбата. По същество моли съдебното решение, предмет на касационна проверка, да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на въззивния съд следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу спорното НП. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил, а именно: На 10.04.2013 г. свидетелят Й. – инспектор в Д"ИТ" – С. извършил проверка в офис на [фирма], находящ се в [населено място], [улица], ет. 4. Работникът Г. В. Х. попълнила декларация, в която посочила, че се обучава в офиса за брокер от два дни (от 08.04.2013 г.), с работно време от 09,00 ч. до 12,00 ч., без да е сключила писмен трудов договор или граждански договор. Декларацията била попълнена от лицето в 11,00 ч. На 15.04.2013 г. от касатора бил представен трудов договор, сключен на 09.04.2013 г. между Г. Х. и [фирма], както и уведомление до Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) от 10.04.2013 г., 16,17 часа. Предвид тези факти, свидетелят – инспектор в Д „ИТ" – С. установил, че уведомлението е подадено до ТД на НАП след проверката, поради което направил извод, че Х. е постъпила на работа без сключен писмен трудов договор и без да и е връчено копие от уведомлението до ТД на НАП. Представеният по делото трудов договор от 09.04.2013 г. съдът е намерил за антидатиран. Преценил, че е налице нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ, поради което съставил срещу [фирма] процесния акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Въз основа на него било

издадено и спорното НП.
За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП, в производството пред СРС са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателства, чрез разпита на Б. Р. Й., актосъставител в хода на административнонаказателното производство.
При така установеното от фактическа страна, въззивният съд е направил следните правни изводи:
Както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи, при спазване на предписанията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по АУАН и НП съвпадат по признаци. Съдът е взел предвид разпоредбите на чл. 63, ал. 1 и 2 КТ и чл. 414, ал. 3 КТ и е приел, че [фирма] от обективна страна е нарушил разпоредбата на чл. 63, ал. 2 КТ, тъй като Х. е започнала работа без да е сключила трудов договор и преди да и бъде връчено копие от уведомление за сключен трудов договор до НАП. Предвид това, че деянието е извършено от едноличен търговец и се касае за обективна (безвиновна) отговорност, съдът не е обсъждал субективната му страна. При съобразяване легалната дефиниция на понятието „работодател", съдът е изложил съображения, че [фирма] е адресат на административнонаказателната отговорност, тъй като има качеството на работодател. Предвид разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 КТ е направил извод, че нарушението по чл. 63, ал. 2 КТ не е маловажно, а наложеното наказание е в предвидения от закона минимум съобразно чл. 414, ал. 3 КТ, поради което не е налице възможност за ревизията му. Съдът е взел становище и по повдигнатия въпрос относно приложението на чл. 28 ЗАНН, като е счел разпоредбата за неприложима към спорната хипотеза. Предвид всичко изложено въззивният съд е намерил, че правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на касатора като му е наложена имуществена санкция в минимално предвидения в чл. 414, ал. 3 КТ размер от 1500,00 лв.
Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав след съвещание намира, че постановеното от СРС съдебно решение е правилно и законосъобразно. Доводите в касационната жалба са неоснователни, поради което решението, предмет на касационна проверка, следва да бъде оставено в сила.
Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на акта, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки в настоящия случай, съдът дължи произнасяне досежно съответствието на обжалваното решение с материалния закон при проверката, която е длъжен да извърши съгласно чл. 218, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и наведеното касационно основание. Въз основа на фактите, установени от въззивния съд, касационната инстанция намира, че изводите му за законосъобразност на спорното НП са направени в съответствие със закона. Процесуалните права на касатора не са били ограничени и нарушени, а решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Ето защо, касационната жалба е неоснователна. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила по следните съображения:
Настоящият касационен състав споделя направените в обжалвания съдебен акт правни изводи досежно наличието на материална компетентност на издателя на

АУАН и спорното НП, както и извода за съставянето и издаването на тези актове в съответствие с изискванията на ЗАНН. Законосъобразна е и преценката му относно това, че [фирма] е субект на административнонаказателна отговорност за нарушението по чл. 63, ал. 2 КТ, тъй като има качеството на работодател.

В тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната ТД на НАП (чл. 62, ал. 3 КТ). Съгласно чл. 63, ал. 1 КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от ТД на НАП. Член 63, ал. 2 КТ установява забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по чл. 63, ал. 1 КТ. Според административнонаказващия орган и въззивния съд именно тази забрана е нарушена от [фирма] в настоящия случай.

Касационната инстанция намира за правилен и законосъобразен извода на въззивния съд, че от обективна страна касаторът е осъществил състава на административно нарушение, като не се е съобразил със запрета по чл. 63, ал. 2 КТ. Едноличният търговец незаконосъобразно е допуснал Г. В. Х. до работа на 10.04.2013 г. (към момента на проверката, извършена в 11,00 часа) преди да й е предоставил документите по чл. 63, ал. 1 КТ – екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от ТД на НАП, което уведомление е подадено там на същата дата, но в 16,17 часа. В., в жалбата, подадена до СРС, а и по същество в касационната жалба, едноличният търговец не оспорва извършването на вмененото му нарушение по чл. 63, ал. 2 КТ, но иска към спорната хипотеза да бъде приложен чл. 28 ЗАНН с произтичащите от това последици, предвид това, че нарушението е изключено от приложното поле на чл. 415в КТ. Обръща внимание, че нарушението по чл. 63, ал. 2 КТ е отстранено непосредствено след установяването му и няма данни за работника да са настъпили вредни последици, поради което обществената опасност на деянието се явява явно незначителна. То има по – ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от този вид, което незаконосъобразно не е взето предвид от административнонаказващият орган и въззивния съд. Въвежда се твърдение, че поради неприлагане на чл. 28 ЗАНН, те са издали незаконосъобразни актове.

Съгласно чл. 415в, ал. 1 КТ (в относимата редакция) за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100,00 до 300,00 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50,00 до 100,00 лв. Според ал. 2 на същия член не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 2 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 КТ. Предвид цитираната разпоредба на чл. 415в, ал. 2 КТ и правната квалификация на извършеното от касатора административно нарушение очевидно е, че приложното поле на чл. 415в, ал. 1 КТ не се разпростира върху нарушения на чл. 63, ал. 2 КТ, каквото е и нарушението в настоящия случай. По тези съображения съставът на АССГ приема, че извършеното от [фирма] административно нарушение не представлява маловажен случай по чл. 415в КТ, който с оглед липсата на вредни последици за работниците, да оправдава по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с

обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Предвид това на едноличния търговец не може да бъде наложена имуществената санкция в размерите, посочени в чл. 415в, ал. 1 КТ, както законосъобразно е приел и районният съд. Член 28 ЗАНН се явява неприложим доколкото специалният състав по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН (в този смисъл вж. мотивите на Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд).
По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 09.01.2014 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 108 състав по нахд № 12756 по описа за 2013 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2205911 от 10.05.2013 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.